

R K T. Ž U P A

POHODA B. D. M.

MARIJA GORICA

God. VI.

Broj: 24

23. veljače 2020.

Sedma nedjelja „kroz godinu“

Evangelje današnje nedjelje nije nam lako slušati, kosi se to s našom ljudskom logikom, grijehom ranjenom. Izaziva to neki bunt u nama, čini nam se da nije pravedno praštati, ljubiti neprijatelja, moliti za progonitelje. Čini se pravednijim istjerati pravdu pa i po cijenu da postanem isti kao moj neprijatelj. Zato će mnogi sinovi ovoga svijeta, čineći silna zla, tvrditi kako se bore za pravdu, istinu, demokraciju, slobodu. Zbunjuje nas sve to! Zbunjuju nas naša grijehom ranjena ljudska narav, naši nagoni i porivi, naše slabosti i sklonosti zlu, kao što nas zbunjuje i Božji poziv da budemo mudri na njegov način, da prepoznamo zlo i odupremo mu se dobrim. Može nam tu uvelike pomoći upravo današnje drugo čitanje, odlomak iz Pavlove poslanice kršćanima grada Korinta. Veliki, bogati lučki grad, poznat po luksuzu, ali i velikom nemoralu! Nije bilo lako biti kršćaninom u takvoj sredini gdje se sve mjeri novcem i prestižem, gdje se vrijednost čovjeka procjenjuje po skupocjenoj odjeći, bogatstvu i luksuzno opremljenim vilama. Stoga Pavao ističe važnost mudrosti. Mudrost je u Svetom pismu istaknuta kao božanska krepost. I samoga Boga naziva se Mudrim. No, valja nam razlikovati mudrost odozgo od mudrosti ljudske. Cijela jedna starozavjetna knjiga napisana je u slavu Božje mudrosti, silno različite od mudrosti ovoga svijeta koju Pavao naziva ludošću. I Isus je ljude podijelio na mudre i lude. Stoga nam je i govorio o mudrim i ludim djevicama, mudrom i ludom graditelju. Samo u svjetlu Božje mudrosti može se shvatiti i današnje Evangelje, kao i ostali evanđeoski zahtjevi. Ljudska mudrost tu ne pomaže, ona odvodi na posve krivi put. Što to znači biti mudar na Božji način? Biblijska mudrost ne temelji se na znanju koje stječemo intelektualnim naporom, iako je i ono važno. Veliko znanje može biti od velike koristi, ali može odvesti i u silnu oholost. Put do prave mudrosti vodi kroz poslušnost Božjoj riječi, kroz iskreno nasljedovanje Isusa Krista. Tu čovjek postaje mudar za Boga, iako ga ovaj svijet smatra ludim. Stoga se i postavlja pitanje: je li nam važnije mišljenje Božje ili stavovi ovoga svijeta? Mudar čovjek je tragatelj, on se ne smiruje u traženju istine dok ju ne nađe. On razmišlja, čita Božju riječ, sluša glas Crkve koja mu otkriva Božju istinu, o njoj razmišlja, uči gledajući primjere svetaca, molitvom se otvara Duhu Svetom koji je izvor prave mudrosti, redovitim se sakramentalnim životom čisti i posvećuje. Tako se mudrost Božja nastanjuje u srcu i umu čovjekovu. Božja mudrost mijenja naš pogled na svijet i čovjeka, pa i na samoga Boga. On nam pomaže da „zagrebemo“ ispod površine, da uđemo dublje u stvarnost. Mudar čovjek ne zadovoljava se površnim, plitkim jer najvrjednije se stvari se nalaze dublje. Tek kad se ukloni površina, maska koja može zavarati, dolazi se do svetoga. Ako ćemo govoriti u duhu današnjeg evanđelja, tek kad ukloniš ono površinsko, ono što te ljuti kod drugoga, ono čime je taj drugi zavrijedio naziv „neprijatelja“, tek tada prepoznaješ čovjeka poput sebe, jednako grešnog i slabog, podložnog raznim negativnim utjecajima, predrasudama, lošem odgoju, vlastitim slabostima. Tada počinješ moliti i za neprijatelja da se obrati. Tada strpljivo podnosiš i nepravde. U progonima ne postaješ kao tvoj progonitelj, a u neprijateljstvima kao tvoj neprijatelj. Traži se tu uvelike mudrosti, i to Božje! Mudrost odozgo silno nam je potrebna u svim aspektima života, ne samo u odnosu prema onima koji (nam) čine zlo. Nemoguće je „doprijeti“ do Boga, osjetiti njegovu blizinu u svom životu bez njegove mudrosti jer ono površno nas zbunjuje, zavarava pa i dovodi do posve krivih zaključaka. Dublje ući u suštinu stvari, znači dodirnuti Božju

istinu, skrivenu ljudskom oku. Kako ćemo drugačije u euharistijskom kruhu i vinu prepoznati samoga Krista ako nismo spremni odmaknuti se od površine koja zavarava? Kako ćemo bez mudrosti Božje u sakramentu ispovijedi u grešnom svećeniku prepoznati samoga Krista? Kako ćemo u sakramentu Potvrde u polaganju ruku i pomazanju prepoznati dar Duha Svetoga kad naše oči vide samo ono zemaljsko? Isto vrijedi i za sve ostale sakramente. Zato nas Pavao danas poučava i potiče da budemo ljudi kako bismo bili mudri. Ovaj se, naime, svijet oslanja samo na tjelesno, vidljivo i opipljivo. On ne priznaje nepregledni svijet duhovnih stvarnosti koje se ne daju izmjeriti ljudskim mjerilima i procijeniti ljudskom logikom. A svijet, pod vlašću Zloga, ne prihvaća poraz i ne priznaje svoju nemoć pred duhovnim, nego bahato Božju mudrost proglašava ludošću, a sve one koji ju slijede ludima. Stoga nas Pavao i tješi da se ne bojimo biti ljudi ovome svijetu jer „mudrost ovoga svijeta ludost je pred Bogom“. Samo i jedino tako moći ćemo ispod varave površine prepoznati ono bitno, bitno za skladan, sretan i smislen život ovdje na zemlji i za radost u vječnosti. Samo i jedino tako moći ćemo praštati neprijateljima, moliti za progonitelje, boriti se protiv mržnje i odbaciti svaki poriv za osvetom. Stoga, neka svatko od nas danas ovu svetu misu prikaže na samo jednu nakanu: „Gospodine, podaj mi svoje mudrosti, otkrij mi svoju istinu i duboko mi u srce usadi da mogu gledati na tvoj način, razmišljati na tvoj način, praštati na tvoj način, trpjeti na tvoj način. Pomozi mi, Gospodine, da budem mudar, jer, kako kaže Knjiga mudrosti: 'Samo su tako naučili ljudi što je tebi milo i spasili se tvojom mudrošću'“. Amen!

Iz života župe

Radi vjeronauka koji imamo za krizmanike četvrtkom u 18 sati, a za prvopričesnike petkom u 18 sati, ovoga proljeća će svete mise radnim danima ostati u 17 sati sve do zadnje subote u ožujku, kada će se (vjerojatno) opet mijenjati vrijeme, pa će dan biti puno duži, te ćemo od 30. ožujka svete mise radnim danom imati u 19 sati. Dakle, do tada mise ostaju u 17 sati!

U srijedu, 26. veljače je Pepelnica ili Čista srijeda! Započinje Korizma! Toga je dana zapovijedani **post i nemrs!** Pokušajmo obdržavati zapovijedani post i nemrs, on obvezuje sve krštene vjernike! Pozivam Vas toga dana na svetu misu u 17 sati i na obred „pepeljenja“. Tim vanjskim znakom želimo pokazati da prihvaćamo Korizmu kao posvećeno vrijeme pripreve za uskrs. To je vrijeme pokore, posta, intenzivnije molitve, vrijeme za dobra djela. Pokornički je karakter toga vremena, vremena odricanja i zato vas i ove godine pozivam da se uključite u akciju u kojoj skupljamo brano i jaja za najpotrebnije naše župljane. Pokušat ćemo i za ovaj Uskrs svima za koje brine naš župni Caritas osigurati prigodne pakete pomoći s najosnovnijim stvarima koje svakodnevno koristimo u našim domaćinstvima. Na taj način želimo pokazati naše odricanje, ali i solidarnost s onima koji su u potrebi. Kroz cijelu Korizmu moći ćete svakodnevno donijeti u crkvu ili u Župni Ured vaš dar za najpotrebnije. Već sada od srca zahvaljujem svima koji će se odazvati!

Nemojte zaboraviti kroz Korizmu i drevnu pučku pobožnost Križnog puta! Iako mnogi u svojim domovima svakodnevno mole tu pobožnost, sve one kojima je to moguće pozivam na zajedničku pobožnost u našoj crkvi. Pobožnost križnoga puta imat ćemo petkom u 17 sati i nedjeljom u 10,40. Stoga Vas molim da narednih nedjelja budete u našoj crkvi 20 do 11, jer odmah po završetku pobožnosti Križnog puta nastavljamo sa svetom misom. Kod sv. Križa Križni put se moli prije mise nedjeljom, dakle u 9 sati. Dođite na vrijeme!

Ljudska logika nastoji zlo dokinuti pravednom protumjerom zla: da bi spoznao zlo koje čini i nadoknadio povrijeđenu pravednost, potrebno je da počinitelj zla iskusi težinu zla u onoj mjeri u kojoj je drugome nanio zlo i trpljenje. Takva se pravednost ne udaljuje puno od osвете. Pravednosti koja se mjeri protumjerom zla, nazvanoj „primjerenom kaznom“, Isus suprotstavlja pravednost ljubavi. Bez njega sve može ostati „pod zakonom“, u pravednosti; s njim se ne dokida pravednost, ali se svugdje otvara prostor za ljubav. Ljubi i ispunit ćeš svaku pravednost!

Radnim danima imamo puno slobodnih mjesta za Vaše nakane! Javite se na vrijeme, upišite nakane za vaše pokojne. Nemojte svi tražiti misu u nedjelju, naručite čim prije i radnim danom!

Čista srijeda ili pepelnica

Ove godine nam pepelnica ili čista srijeda 'pada' 26. veljače. Time započinje povlašteno i snažno vrijeme, koje može biti itekako milosno. Zato ga ne bismo trebali doživljavati kao još jednu Korizmu, tek još jedan period

odricanja od nečega. Služba nas riječi Čiste srijede tradicionalno podsjeća na već poznati trokut: milostinja, molitva i post. Međutim, evanđelje upozorava baš na unutarnji vid, shvaćanje i ponašanje u izvanjskim znakovima. Darovanje može biti vrlo raznoliko, ovisno o nakani darovatelja, ili još preciznije, o kalkuliranju. Iako je materija čina naizgled ista, sam čin može biti sasvim različito usmjeren. Tako se mogu pitati: Ako činim neko objektivno dobro, što stoji u pozadini kao oznaka moje subjektivnosti? Isus svojim slušateljima govori kako davati milostinju, moliti i postiti ima smisla samo ako se vrši iz čiste ljubavi i istinski ponizno. Iz konteksta Novog zavjeta iščitavamo da, ako je potrebno, valja biti požrtvovan, ne tek bez ikakva gubitka. Nadalje, i izvan korizme trebamo činiti dobra djela, moliti i postiti. Možemo reći da nas korizma zapravo potiče na obnovu istoga: biti otvoren za buđenje – istu stvarnost shvaćati na nov način. pa i sam naš život, naše biće, naša svijest, naša posvećenost može jedino biti obnovljena. Ona neće biti uništena pa iznova stvorena. Prisjetimo se prvih ljudi, Adama i Eve, nakon njihova grijeha – Bog ih nije uništio i stvorio nove ljude, nego započinje proces ozdravljenja čovjeka; jednog te istog čovjeka. To je Evanđelje – Radosna vijest: Bog nije prestao računati na nas takve kakvi jesmo, nego nas poziva na preobrazbu, jer je preobrazio postojanje i relativizirao smrt. Bez uskrsnuća korizma nema svrhe. Ona nas ne pripravlja samo za slavlje Uskrsa nakon šest i pol tjedana, već predstavlja stvarnost poziva koji proizlazi iz istine vjere: Sin je Božji preobrazio smrtnost čovjeka u njegovu životnost. I ova nas pepelnica poziva na obred pepeljenja. Svećenik izgovara dva zaziva u tom trenutku. Prvi nam doziva u sjećanje tko smo od početka: ljudi od krvi i mesa, stvoreni od materije, od praha zemaljskoga. I to ne smijemo zaboraviti da ne bismo olako zaobišli istinu o svojoj stvarnosti pa se uznijeli u nebesa. Takav zaborav može dovesti do stava površnosti – slično kao i prvi ljudi, naivno i bez previše straha misliti da nema problema ako zanemarimo Božje zapovijedi. To se, nažalost, može dogoditi i sada u Novom zavjetu. (Nije važno što se događa ili čini na ovoj zemlji, Bog nas voli, Bog nas je spasio, mi smo Božji izabranici, predodređeni za spasenje, itd...) ali, istina o nama nije se promijenila: otpad od Boga, licemjernost i grijeh i dalje mogu odvesti u smrt i propast ako se ne dogodi stvarna preobrazba. Ono što je potrebno sažeto je upravo u drugom obrednom zazivu: *Obratite se i vjerujte evanđelju!* Znači li to da moramo biti u strahu i očaju? *Bog će nas baciti u pakao ako ne budemo dobri?!* Ne, braćo i sestre! Strah nikada nije dobar početak! Kod onih koji ne poznaju Božje milosrđe, koji nemaju duboku vjeru u dobrotu nebeskog Oca, redovito je prisutan i može preuzeti vlast nad osobom. Nismo li svjedoci tolikih strahova u ovom našem vremenu koji uzimaju toliko maha da ljude čine živim mrtvacima. Možemo li živjeti potpuno bez straha? Ne uvijek! Sjetimo se – ni Gospodin nije bio lišen straha u Getsemaniju. Što, između ostaloga, možemo na današnji dan usvojiti? Rekao bih da nas korizma može naučiti živjeti u realnosti: između očaja i prezauzetnosti. Nije moguće živjeti sasvim bezbrižno, preuzetno na ovoj zemlji, a s druge strane, nismo materija bez perspektive da bismo trebali živjeti u očaju ili beznađu. Dakle, kršćanin živi ispravno ako su u njemu pomirene istine da je samo čovjek i da nije sam sebi dostatan, te istovremeno da nije samo čovjek jer mu je dana nada, poziv na svetost u vječnosti., poziv biti Božji sin/kći. Živjeti Božje posinstvo, u stvarnosti će značiti da unatoč svim iskušenjima i životnim križevima, pa i strahovima, možemo živjeti smisljeno, evanđeoski. Iznutra ispravnim stavom i nakanom, izvana djelima milosrđa i ljubavi. Bila vam blagoslovljena korizma! Amen!

Duhovni kutak

DIREKTORIJ ZA PASTORAL SAKRAMENATA U ŽUPNOJ ZAJEDNICI

(*nastavak iz prošlog broja*)

Zadaća kumova i kuma: »Prema starodrevnom običaju, odrasla osoba ne može na krštenje bez kuma/ kume, koji se odabire iz kršćanske zajednice i koji je kršteniku već pomogao bar u posljednjoj pripravi na primanje sakramenta, te će mu i poslije krštenja nastojati pomoći da ustraje u vjeri i kršćanskom životu. I kod krštenja djeteta neka bude kum/ kuma, koji će predstavljati i samu krštenikovu obitelj, koja se duhovno povećava, i ulogu majke Crkve. On će prema prilikama pomagati roditeljima da dijete jednom počne ispovijedati vjeru i po njoj živjeti« (RK 8). Zadaća kuma je nenadomjestiva kad roditelji ne jamče otvoreno da će nakon krštenja svoje dijete odgajati u kršćanskoj katoličkoj vjeri. Između kuma/ kume i krštenika/ krštenice nastaje duhovno srodstvo, ali ono nije kanonska zapreka za ženidbu.

Crkva je naznačila koji su uvjeti za izbor kuma i kume. Kuma (ili kumu) izabiru krštenikovi roditelji, on(a) mora imati potrebnu kanonsku dob, mora biti katolik, potvrđen i pričešćen i. ako je u braku, da je crkveno vjenčan te da provodi život u skladu s vjerom i preuzetom službom. Prijateljske i rodbinske veze koje obično sačinjavaju jedini kriterij izbora kuma ili kume valja prihvatiti uz navedene uvjete (usp. kan. 874; RK 10). Kršćanin koji pripada nekatoličkoj crkvenoj zajednici može biti pripušten samo zajedno s katoličkim kumom, i to samo kao svjedok krštenja (usp. kan. 874 § 2).¹² Ako roditelji nisu u stanju izabrati kuma ili kumu, može sama zajednica naznačiti osobe koje su pripravne i sposobne za tu službu, dakako uz prethodno odobrenje roditelja. Bilo bi dobro da kum ili kuma mogu i zbog fi. ličke blizine pratiti dijete i jamčiti kršćanski odgoj.

Odgoda krštenja: Ako iz ozbiljnih razloga navedenih u br. 40 krštenje treba odgoditi, neka se roditeljima protumači da se ne radi o odbijanju krštenja, naime »treba govoriti o odgodi iz pedagoških razloga, već prema pojedinom slučaju, s namjerom da obitelj napreduje u vjeri i da joj se pomogne kako bi svjesnije prihvatila svoje odgovornosti«. Roditelji će lakše shvatiti eventualnu odgodu ako im se na lijep način rekne da je sakrament krštenja važan, da on ima središnje mjesto u vjeri Crkve i ako ih se upozori na odgovornost koju krštenje traži od roditelja. U nekim slučajevima prisutnost kumova i kuma koji su spremni prihvatiti zadaću može pomoći da se krštenje djeteta ne mora odgoditi.

Vjernici katolici istočnog obreda. Vjernici katolici istočnog obreda (grkokatolici) neka sakrament krštenja primaju u svojim župama od svojih svećenika. Svećenici rimokatolici neka upućuju vjernike grkokatolike da sakramente primaju prema Vlastitom obredu. „Primanjem krsta pribraja se latinskoj Crkvi dijete roditelja koji joj pripadaju ili, ako joj jedno od njih ne pripada, oboje složno izaberu da se dijete krsti u latinskoj Crkvi; ako pak nema složne volje, dijete se pripaja obrednoj Crkvi kojoj pripada Otac“ (kan. 111 §1).

Priprava na krštenje

Prosudba stanja: Način i sadržaj priprave na krštenje. Priprava na krštenje sastoji se od jednog ili više susreta koji se obavljaju u župnom domu ili u obiteljskoj kući djeteta. Za vrijeme susreta redovito se obrađuje nauk o sakramentu, obred i značenje sakramentalnih znakova krštenja. U nekim slučajevima treba razgovarati s roditeljima i pomoći im da porastu u vjeri i da budu što svjesniji odgovornosti za kršćanski odgoj svoje djece. Takav sustavniji pristup pomalo će potisnuti uvjerenje dijela roditelja da su ti susreti prilika kada svećenici "naplaćuju" svoje (nenaplaćene) usluge ili da je to neposredna katehetska priprava (vježba) obreda krštenja, neki vjeronauk za roditelje koji nema nikakve posebne vrijednosti. Svakako je uputno uključiti u pripravu i same kumove, bar na jednom susretu.

Pastoralna načela i smjernice za pastoralnu praksu:

Pretkršna kateheza: Susreti priprave za krštenje za roditelje su važna prigoda da se ponovno sretnu s kršćanskom zajednicom, da po mogućnosti otkriju svoj krštenički identitet i da porastu u vjeri. Neka se stoga krštenje ne slavi bez prethodne kateheze za roditelje i kumove, kako bi oni postali svjesniji da je krštenje što ga traže za dijete dar. Ima slučajeva kada pojedini pastoralni djelatnici, vidjevši da roditelji

nerado prihvaćaju ili čak odbijaju pretkrsne susrete, ispuštaju pretkrsnu katehezu i sve svode na jedan susret odnosno osnovnu »tehničku pripremu« na slavlje. Takvu praksu valja napustiti i ne ići u prilog roditeljima iz drugih župa da 'lakše prođu'. Otpori nas ne smiju obeshrabriti, naprotiv „što budemo ustrajnije i uporniji u ovim opravdanim zahtjevima, otpori će postajati slabiji“ (usp. NSP 42). Ciljevi,

sadržaji i metodologija tih susreta među sobom su povezani. Za vrijeme tih susreta veoma je važno postaviti i produbiti pitanje zašto roditelji traže krštenje za svoje dijete, zatim obraditi bitne elemente teologije krštenja te način slavlja i sudjelovanja roditelja u slavlju krštenja. Svakako je važno da dođu do izražaja novi naglasci u shvaćanju i življenju krštenja. U tom smislu nije dovoljno zadržavanje na „brisanju istočnoga grijeha“ i „zadobivanju milosti posvećujuće“ već nužno treba biti prisutan govor o „novom čovjeku“, o novosti života u Kristu i pripajanju novom Božjem narodu. Stoga je nužno da se sadržaji predstave polazeći od biblijskih tekstova i

od Reda krštenja. Pastoralno je uputno, posebno kada se radi o roditeljima koji su distanciraniji od Crkve, da im se ponude prikladni materijali, koji su u nas već provjereni i koji slijede suvremenu koncilsku teologiju sakramenata, sve u vidu produbljenja vjere a posebice sadržaja krštenja i drugih sakramenata. Od posebnog je značenja Katekizam Katoličke Crkve ili njegov Kompendij.

Katehezu treba prilagoditi iskustvu pojedinih obitelji, njihovoj situaciji i neka se istaknu bitni vidovi sakramenta krštenja. Obred krštenja neka se ne predstavi kao kakva puka formalnost nakon katehetske pouke, nego kao vrhunac kateheze, njezina kruna i polazište za rast u vjeri i milosti kojima je krštenje izvor. U pripravi susreta valja imati na umu da su sugovornici odrasli ljudi, odgovorni za Vlastiti rast u vjeri sa svojim specifičnim zahtjevima; neka se zato uzme u obzir njihovo iskustvo, poteškoće i nesigurnosti, vremena, interesi i potrebe.

Župnik i župni suradnici: Prvi pratilac roditelja na tom putu je svećenik župnik (ili njegov zamjenik) koji je snagom sakramenta Svetoga reda odgovoran za rast u vjeri kršćanske zajednice i njezino ucjepljenje u vjeru Crkve. Uz njega, posebice u većim župama, osim župnog katehete koji pomaže u pripravi, od velike koristi bila bi prisutnost jednoga ženidbenog para koji bi snagom sakramenta ženidbe mogao pratiti same roditelje na njihovom putu vjere u susretu s kršćanskom zajednicom.

Ženidbeni parovi suradnici u pripravi: Hvalevrijedno je da se, pogotovo u većim župama, formira nekoliko ženidbenih parova koji bi kao župni suradnici pomagali župnicima u susretima pripreme na sakrament krštenja. Njihovo kršćansko svjedočenje kao „domaće Crkve“, njihovo iskustvo na pedagoškom planu dragocjeni su element navještaja i kateheze. Oni mogu iz vlastitog iskustva razumljivo i s uspjehom izložiti važnost od' gojne zadaće roditelja i vrijednost obiteljske duhovnosti. Neka se imena tih ženidbenih parova, pratitelja, priopće biskupijskome katehetskom uredu.

Prikladno gradivo za pripravu roditelja: Bilo bi uputno da Ured Hrvatske biskupske konferencije za obitelj, uz pomoć biskupijskih ureda za obitelj, pripravi prikladno gradivo (priručnik) za pripravu roditelja na krštenje njihove djece, što bi dobro došlo i župnicima i roditeljima.

Slavlje krštenja

Prosudba stanja:

Krštenje nedjeljom: U našim župnim zajednicama krštenje se obično slavi nedjeljom, u većini slučajeva za vrijeme nedjeljnog euharistijskog slavlja, napose u Vazmenom bdijenju i na druge značajnije dane liturgijske godine (Gospodinovo Krštenje, Sveta Obitelj i sl.). Župne zajednice su rijetko uključene u slavlje krštenja, jer se ono često smatra privatnim činom koji se tiče samo obitelji djece. Rijedak je običaj da se zajednica unaprijed obavijesti o slavlju sakramenta krštenja. I kumovi i kume, a u nekim slučajevima i roditelji, slabo sudjeluju u obredu krštenja ili zato što ne poznaju dovoljno simbolično-

6.

liturgijski govor ili zato što ih ni predsjedatelj ne uključuje dovoljno. Krštenje se redovito podjeljuje polijevanjem.

Pastoralna načela i smjernice za pastoralnu praksu:

Dan, mjesto, vrijeme i djelatelj krštenja: Pri određivanju dana krštenja djeteta treba voditi brigu o njegovu duhovnom dobru, o zdravlju majke, napose o vremenu potrebnom za primjerenu pouku o slavlju krštenja. U pravilu neka se dijete krsti u prvim tjednima života.

Vlastito mjesto krštenja u pravilu je župna crkva roditelja, koja treba imati krsni studenac ili posudu u kojoj se prema prilikama pripremi voda za krštenje u svetištu i ovi neka budu čisti i lije. po urešeni (RK 20). Ipak, krštenje se može slaviti i u područnim crkvama ili kapelama u granicama župe, pogotovo ako su područne zajednice brojnije. »Mjesni ordinarij može, pošto se posavjetuje s mjesnim župnikom, radi udobnosti vjernika dopustiti ili zapovjediti da krsni zdenac bude i u drugoj crkvi ili kapeli u granicama župe« (kan. 858 § 2). Ako roditelji uporno i s razlogom traže krštenje djeteta u drugoj župi, tada taj zahtjev trebaju svome župniku podnijeti pismeno, po mogućnosti neka pouku za krštenje prime u vlastitoj župi. Krstitelj ima krštenje javiti župi boravka roditelja. U ozračju dijaloga neka župnici istraže motive tog zahtjeva, neka uzmu u obzir osjetljivost i želje obitelji, uz poštivanje pravnih normi (usp. kann. 539, 857 § 2, 862).

„Nitko ne smije, osim u prijekoj potrebi, bez potrebnog dopuštenja krstiti na tuđem teritoriju ni svoje podložnike“ (kan. 862). »Neka se o krštenju odraslih, barem onih koji su navršili četrnaest godina života, obavijesti dijecezanski biskup da ih, ako smatra da je potrebno, on sam krsti« (kan. 863).

Samo iz teških pastoralnih razloga, najčešće zbog zdravstvenog stanja djeteta, krštenje se može slaviti u klinikama i bolnicama. U tom slučaju treba obavijestiti župnika župe u kojoj roditelji djeteta imaju prebivalište, a on neka se pobrine koliko je moguće za odgovarajuću pripremu roditelja (kan. 860 § 1 i 2): Neka se bez potrebe ne krsti u privatnim kućama, osim ako je to zbog važnog razloga dopustio mjesni ordinarij.

Sudjelovanje kršćanske zajednice: Potrebno je odgajati župnu zajednicu da i ona sudjeluje u krštenju, jer je ono važna prilika svim vjernicima da razmišljaju o vlastitom kršćeničkom identitetu i da zahvale Gospodinu za dar krštenja. Stoga se pokazuje pastoralno uputnim, osobito u većoj župnoj zajednici gdje ima više krštenja, da ona znade kada je slavije krštenja i u tom se smislu za to može odrediti jedna nedjelja u mjesecu.

Krštenje pod misom: Da se istakne kristološki i vazmeni temelj Krsta, preporuča se da se sakrament slavi nedjeljom, na Dan Gospodnji. Ako je zgodno i ako uvjeti zajednice dopuštaju, krštenje se može slaviti za vrijeme mise s većim sudjelovanjem vjernika, tako bi se bolje označilo kako zajednica prihvaća novoga člana (RK 7). Da to ne bude prečesto na štetu jednog ili drugog slavlja, neka se bar u većim župama za krštenje odredi jedna nedjelja u mjesecu. O satu slavlja mise s krštenjem neka se obavijesti župna zajednica. Valja pritom voditi računa i o osjetljivosti vjernika da se ničim, ni po statusu ni po ugledu, pojedina obitelj ne ističe odnosno stavlja za poseban uzor. Isto tako u vrijeme mise nije uputno krštenje djeteta čiji roditelji nisu crkveno vjenčani.

Vazmeno bdijenje povlašteni trenutak krštenja: Bez sumnje, najznakovitiji dan za slavije sakramenta krštenja jest Vazmeno bdijenje. Međutim, ako ima odraslih katekumena, bolje bi bilo da se u bogoslužju Bdijenja slavi njihov kršćanski pristup a ne krštenje djece. U svakom slučaju, bilo bi dobro navijestiti krštenje nedjelju dana ranije i predstaviti djecu i roditelje, a po mogućnosti i kumove i kume te pozvati zajednicu vjernika da se moli za njih. Roditeljima i kumovima valja preporučiti svetu ispovijed i pričest.

Praćenje obitelji nakon krštenja:

Prosudba stanja:

Kateheza poslije krštenja ne postoji: Ne postoji uobičajena praksa da se nakon krštenja drže kateheze a niti da kršćanska zajednica prati obitelji i pomaže im u rastu vjere. U nekim župama postoji običaj

pozvati roditelje i djecu na slavlje godišnjice krštenja; neke župe preporučuju susrete i kateheze. U tom važnom razdoblju njihova života obitelji su prepuštene samima sebi, a roditelji ponovno uspostavljaju vezu s kršćanskom zajednicom tek kada dijete počinje sudjelovati na pripravi za prvu pričest.

Usprkos čestim izjavama Učiteljstva da je obitelj kućna Crkva, obiteljska sredina se u konkretnom životu ne prepoznaje prvim područjem evangelizacije, prema kojem bi i roditelji i djeca bili nositelji naviještanja i svjedoci života u vjeri.

Pastoralna načela i smjernice za pastoralnu praksu:

Obitelj prvi subjekt pokrsnog pastoralna: Prvi subjekt pokrsnog pastoralna jest obitelj. I odrasli i djeca zajedno idu prema Gospodinu uzajamno se evangelizirajući. Ustvari i dijete, onako kako ono zna, »naviješta« odraslima. Riječ je o jedinstvenom hodu što ga djeca i odrasli žive zajedno, u kojemu djeca čuju prvi navještaj i primaju pomoć u rastu vjere, a odrasli sa svoje strane nastavljaju put rasta na

kojemu ih ta ista djeca »odgajaju«. Religiozna dimenzija nije nešto »uz« ljudsko iskustvo nego njegov sastavni dio. Produblјivanje te dimenzije zbiva se unutar općeg odgojnog procesa. Religiozno iskustvo je povezano sa psihološkim, spoznajnim, afektivnim, motivacijskim i socijalnim razvojem djeteta. Zato je u pokrsnom pastoralu nenadomjestivo imati na umu psiho-pedagoška načela koja usmjeruju razvoj djeteta i formaciju odrasloga.

Važno je da pastoral polazi od konkretnoga, da naviješta Boga prisutnog u svagdašnjem životu, da o njemu govori simboličkim i pripovijedalačkim govorom, da ističe afektivnu dimenziju. Valja obratiti pozornost na kršćansku poruku i način kako se ona naviješta, a nije najvažnije kako sustavno i iscrpno iznijeti teoretske sadržaje, nego kako dijete stupnjevito uključiti u iskustvo kršćanskog života.

Obitelj prva škola molitve: U tom smislu obitelj je za dijete i prva »škola molitve«. Neka roditelji odgajaju svoju djecu tako da u osobnoj molitvi u pojedinim životnim prilikama razgovaraju s Bogom, npr. kod ustajanja i kod stola, na kraju dana, prigodom rođendana i imendana, u trenucima radosti i boli, prigodom liturgijskih blagdana, kao i u nekim uobičajenim gestama, npr. pri znaku križa. ..

Župnik i župno pastoralno vijeće: Svaku pastoralnu aktivnost valja hrabro i jasno domisliti. Još Više, u po-krsnoj pratnji obitelji ništa ne smije biti improvizirano nego smišljeno isplanirano. Zato, svaki župnik zajedno sa župnim pastoralnim vijećem neka razmotri kako na najprikladniji način promicati oblike i putove pokrsnog pastoralna. Bilo bi idealno da se nekoliko puta godišnje održi susret s obiteljima predškolske djece. Te susrete valja domisliti tako da budu od pomoći u vrednovanju obiteljskog života, u njegovim uobičajenim svagdašnjim trenucima (kao što su jelo, slobodno vrijeme i igre, dijaloz, molitva...). Župnici će pronaći jedan bračni par ili više njih koji bi mogli animirati pokrsni pastoral.

Odgoj obitelji s djecom predškolskog uzrasta jedan je od oblika mistagoške kateheze, prema tome ona mora neprestano biti u vezi sa slavlјem krštenja. Zato se obiteljima preporuča da slave godišnjicu krštenja i da se jednom godišnje sjete primljenog sakramenta. U tu svrhu neka se, ako je moguće, izabere jedan dan od posebnog značenja, npr. Dan života, Blagdan Svete Nazaretske Obitelji, Nedjelja Gospodinova krštenja. To su dani kada samo bogoslužje pruža molitve i bogate poruke prikladne za pokrsnu katehezu.

Upis krštenja u župne knjige i ime krštenika: S obzirom na upis krštenja valja se pridržavati odredaba Hrvatske biskupske konferencije o crkvenim maticama i drugim uredskim knjigama."

8.

Po sebi nema nikakve nužne veze između imena i krštenja. Ime se prigodom krštenja davalo zato da se ustanovi o kome se radi i da se naznači kako krštenje nije neki površni i neosobni događaj. Treba poštivati pravilo koje glasi: „Roditelji, kumovi i župnik neka se brinu da se ne daje ime tuđe kršćanskom osjećaju“ (kan. 855).

Podjela krštenja, kao i podjela drugih sakramenata, nije prigoda da se od vjernika »utjeruju« obveze i dugovi za uzdržavanje župe i svećenika. Osim toga, župnici moraju u povremenim pastoralnim sastancima uskladiti kriterije za podjelu sakramenata, u prvom redu krštenja i ženidbe, i poštivati mjerodavnost djelitelja sakramenata.

Uspomena na krštenje: U našem narodu postoji običaj da se prigodom slavljenja sakramenta krštenja pokloni dar uspomena. Neka svećenici nastoje ujednačiti tu praksu, jer i ti simbolični darovi mogu imati pozitivnu ulogu tijekom inicijacije, Neka svećenici ne zahtijevaju od vjernika da moraju kupiti te darove, pogotovo to ne smije biti u obliku neke takse. Kao dar simbol kod krštenja preporučuje se svijeća, križ, Evanđelje ili nešto drugo što je prikladno, a nekršćanske znakove treba izbjegavati.

Obavijesti

PON	24. II.	Sinerot		
UTO	25. II.	Nestorije		
SRI	26. II.	Čista srijeda PEPELNICA	17h Marija Gorica	Na jednu nakanu
ČET	27. II.	Gabrijel od Žalos. Gospe	18h Marija Gorica	vjeronauk za KRIZMANIKE
PET	28. II.	Roman	17h 18h Marija Gorica	<u>Križni put</u> Zajednička sv. Misa vjeronauk za PRVOPRIČESNIKE
SUB	29. II.	Hilarije		
NED	1. III.	<u>PRVA</u> <u>NEDJELJA</u> <u>KORIZME</u>	8h Marija Gorica 9,30h Sveti Križ 10,40h Marija Gorica	Za pokojne iz mjeseca VELJAČE + Mihael Radanović i Obit. Radanović i Vuković <u>Križni put</u> <u>ŽUPNA SV. MISA</u>

U petak, 28. veljače u 17 sati u župnoj crkvi imamo zajedničku sv. Misu za ove pokojnike:
+ Branko, Dragica i Nikola Hotko, Dragica Majerić, Mile i Marija Idžan.

Izdaje: ŽUPA Pohoda B. D. Marije – MARIJA GORICA
Tel. 01/3395-848; 098/452-192; stjegan.barić@yahoo.com
glavni urednik: vlč. Stjepan Barić, župnik